

Dalby den 14/10 1937

från Nils J. Hårdt

om åra och seet från gamla tider om skårde
 de arbetet som det tillgjete på den tiden den första
 skörden börja då som nu klöveren först den var sen
 för det var för det mestaren klöver di hadde,
 så råg och klöver skoursägott som i ett
 så ni kan säga att rågen var skårdars början
 Korn var mycket lite i bruk ogjände jorden
 beskafferhet annars. Klöver alt skörde arbete
 gick med handkraft huys med tie och bands
 för hand med höband som var snadda i för-
 båg så di var föreliga att binda med, nå hadde
 gott om för den mesta jorden låg i ångmark
 odlad så det var bara moras och vatten påtar
 där di slagas kallas det, men så hade di sinna
 ider såvål ångbitarna som sordlötterna hade sina
 namn bejrestroke Luta pulvera bräddar den
 också vidare, så husbonden kunde sitta himna
 och säga slättkarlarna vilken ång di skulle
 slå och altid var där ornat så många man som
 som kulle klara ången för dag alt så ett
 hundlund per man om dagen, sedan var där
 ornat ett Funtimer till 2 slättkarlar
 som skulle dra upp höt ut vattenpiölar
 på det torra, först slags alla torra bunker
 och sedan i morasorna, nå slätten började

Di vattenpötararna skrek fördragen
 Kjola upp eller sörka upp så di kunde
 vata i vatnet för där var på di platsor
 så vatnet gick över kinnarna var det mycket
 varmt lades byxor och kjolar så di gick
 blöta kinntrygges

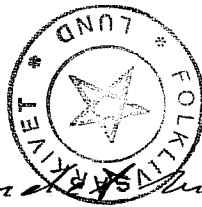

både Fruntimmer och Karlshar de
 upptäckade så högt att var där någon
 som hadelte diare så kunde di skötadernas
 behov utan att ståna om skatten
 för di kunde gå och skötad så ingenting
 bli försummad, så gick det till för den
 tiden med Ängsköset.

vid all hugvring om det var säd eller gräs
 så sista biten af stycket skulle alla deltaga
 så väl fruntimmer som Karlshar för att
 kinniniga biten Karlshar hugg och
 fruntimmera klappa ^{med} händerna och
 skrek Å hären Å hären. för det
 mesta var där ingen häre men det
 kunde härdas i bland men sedan
 var så på den tiden:

Gå komme vi till Räg skörden, den dage
 då di skulle hugga räg var det högtlig
 då var där mat och druck i överflöd och
 dukade bord, di sode alltid i dag skall
 di Å räg ov inte hugga räg, och så har det
 i räg par om par varje huggare
 med sitt fruntimmer som upptagare
 när di så skulle börja skulle förs dränge
 först huggi och sedan en efter en som
 di var oroadt himman, så hade di biten
 försig för dagen så fick ^{di} ornad ^{som} di ville

Husbunden hade sedan på hur många
 ånland där när i sticket och så många
 par var ordnat, alltså ett par till samt
 ånland de skulle huggas bindas och
 sättas upp i höv 4 kvarar i varje
 kvar en kvar var beaktat som ett
 lass när sticket var klart såg de him
 men inte för hur dags det än blev.
 sägen bands med råg som smaddes till
 band. | ^{gick} så gj det med råghösten
 Sedan komme vi till barsäcken den skulle
 meggas heta det den hugges ut och blev
 liggandes på skå sen sen skulle den
 rivas upp i rivas med kon riva
 och sedan binda den bands allt
 med köband som var färdigt smadda
 i för hand så di var färdiga att
 att tillgä sedan med att sedan var
 uppbander så di var på sista latten
 och hade slut på den så skulle
Stollaren bindas det var den sista
neten där skulle alla binda vars ett
 band om denne så det blev band
 hela gubben sedan skulle den sättas
 lite framför den sista höven så att
 han stod ensam och var synlig för
 alla som kom, när di såg Stollaren

hinte folk att där var uppbundna vid
 gårderna. Sedan kommer vi till inkörning
 första lasset som himtkördes af kläver eller
 hä skulle gå över en grösa plaserat så att
 att där låg där lasset skulle komma med
 eggen i vädrat, då sade att hä var stälbe-
varat så att ingen hessa hade nå maket
 med häer som kunde insvarta på
 mjölk grädde eller smör.

Värsäden himtkördes då som nu ofte säm di.

hann med undan sag att i sista lasset

skulle Ställaren försas varsamt him

och sättas upp på Loppallen där skulle han

hä sin plats så länge där fanns säd i

golven för di strödde att där inga Staller

fanns strifdes inte goerise i Loppallen och

han ville di inte vara af med, för di hadde

försig att Stisen var säd från andra

platser och di så säden blev dryg

i Loppallen varje höjol som ständer

af trokmenen skulle di sätta ut en

salbit gröt eller dilit om kvätten

hitt goerise så inte han reste där ifrån

Stut med berättelsen denna gång

Stils J. Wendt 49

Dalby.

Dulby den 5/10 1932

Trän Stills Venet o

Förlåt att jag för andra gånge sänder hit några bader angående skörden i gamla Aider. Som jag i förra skrivelser, som ja hit sände glömde några sädesorter hur det gick till med dem på den tiden. Det första beten den var inte lidare i bruk på den tiden den var inte något lidare i bruket, för det kände di inte till den på di mindre ställen efter som min Farfar talade om, man sade kände på di större Gotsen att di sadde på någon bra mat för men inte annas. för den jorden som var så kallad betesjord den lag odlat för det var att lergjord. och den trodde di var för stor och hard till gång så att lergjord låg i all med stora sprickor i och för det andra kände di inte kända upp den för att beteskap var enbart af trä plogar och karna meren de att di var inte jernskadda i skären det var alltså så det var omöjligt för dem att gånga Leran. Men så har vi däremot en betesrost som både brukade den gick mycket i bruk och landbruk för säden på den samsta jorden och utan götsel, den använder nästan enbart

Att Gryn sigat till nyöt borettegrat
var mycket fint på den tiden den var också
dyr så den gick bra. den huggs mede. ic och
samlas med hand rivna och sätter is små hypp
tills den blev passeli att han in så var det med
di sorterna. Men så har vi hinn eller hörn
som di sade på den tiden den sattes som
såd men mycket dyck för hörfröna var
stor när den så var mjög och benoppa
var stor så den kältgra att spricka dä skulle
den kass och det gick till på så sätt att den
drags upp med sot till di fick en bra spadful
så slops där ett band om och kastas till hövaband
det var gätöver som sattes di upp i små bonk
sökalas hörstugar där skulle di stå tills di
var riktigt stora sedan kogs di him och
fröna trnas af på en ruva sedan skulle fröna
traskas och göras sena ligt anna sad skalans
iför sedan lades kulmen upp eller hören
tills den skulle brytas till linn och det gick
så till di grände ett bryteid där lades en trä
flak över där lades hören på flake för att korkas
nere i kallet under hören sått korkorsten och
eldade men mycket försiktig måste hon
vara för aldrig så liten quista antän hören
för när den börja bli stor var det fort hard
och då var allt för hardt och en skam för
korkorsten. efter som den då korka skulle den
brytas på en bräg var man haddes in bräg

och brytninge gick ^{M. 4038} så ~~hitt~~ var man gick
bort till horkorstan och fick en ära kond-
full hör och så här till sin bräy brägen var
frädmaskin som där var liksom ett lock-på
att lägga upp så sättes hären där in i mällda och
tryta man locke mer så att kalinen knäcktes
och falt i från linnen det som då falt i från
kallas för skär ju postare det kunde gå ju
lite för sedan var det sett dundrandes
bryde gjulle hela vägen så vade med
hären sedan skuts den skäts häglas innan
där blef kvar efter skätkning blev ~~fränt~~ efter
efter häglunge blef här sedan det finaste
blef så kallat hör så gick det till på den
tiden med Linne

sedan har vi Potatis de satte di inte så lite
af för som här var inga brännerier så gagna
di dem själv di fette deras svinn på råpotatis
inget och lite slabb från köket så dog di mat
potatis i från till och sedan brände di
brännin gar räste för di hadde brännings
hög på väst ställe så kanarna hadde
satt potatis i län di fick di brant på
stället till brännin, så gick det med
potatisen på den tiden för 200 år sedan
efter som di gamle säger

Nils Thend

Dabry